

Sygn. akt II CSK 508/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa K. B.
przeciwko P. [...] Spółce Akcyjnej w L. Oddział w Ł.
o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości i odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 30 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód K. B. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 stycznia 2014 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 7 czerwca 2013 r., którym zasądzono od pozwanej „P. [...]” Spółki Akcyjnej z siedzibą w L., kwotę 2.244 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości powoda w okresie od 1 czerwca 2010 r. do 31 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należycie umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Art. 398⁴ § 2 k.p.c. wprowadza wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powód oparł na przyczynach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., podnosząc, że w sprawie występuje istotne zagadnienie

prawne wyrażające się w potrzebie wskazania kryteriów ustalenia szkody w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. oraz kryteriów ustalenia wynagrodzenia należnego na podstawie art. 224 § 2 k.c. Skarżący podniósł ponadto, że zachodzi konieczność wykładni przepisów wskazanych w podstawach skargi kasacyjnej, nie oznaczając ich wprost.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej, ale i innych podobnych spraw, wymaga precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). W zasadzie powinno to być zagadnienie nowe, o charakterze rzeczywistym, a nie teoretycznym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Argumentacja uzasadniająca wniosek musi zawierać odrębne, pogłębione wywody wskazujące na zaistnienie powołanych okoliczności, uzasadniających przyjęcie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). Ogólnikowy wywód przedstawiony przez skarżącego w części dotyczącej omawianej przyczyny kasacyjnej nie odpowiada powyższym wymaganiom. Brakuje w nim zarówno sformułowania problemu prawnego, którego rozwiązanie miałoby doniosłe znaczenie nie tylko dla niniejszej sprawy, ale również dla rozwoju jurysprudencji, jak i wskazania możliwych sposobów jego rozwiązania i stanowiska co do tego, który z nich powinien znaleźć zastosowanie w sprawie. Z uwagi na samodzielność konstrukcyjnych wymogów skargi, odmienny zakres kognicji Sądu Najwyższego w postępowaniu przedsądowym i rozpoznawczym nie jest dopuszczalne ponadto odwoływanie się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2005 r., V CSK 18/05, z dnia 12 lipca 2007 r., V CSK 198/07, z dnia 4 marca 2008 r., III UK 102/07).

Z kolei przesłanka potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa – mimo wystąpienia takiej potrzeby – nie doczekał się wykładni albo że niejednolita jego interpretacja wywołuje w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych rozbieżności w judykaturze (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności, zawierającej szczegółowe jej omówienie, a w wypadku istnienia rozbieżności przytoczenia odpowiednich orzeczeń (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, nie publ.; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 43; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06; z dnia 30 maja 2005 r., I PK 23/05, nie publ.). Powód nie tylko nie wskazał istniejących, czy też nasuwających się rozbieżności orzecznich, ale nawet nie uściślił, których przepisów miałyby dotyczyć postulowana przez niego potrzeba wykładni. Zgodnie zaś z przytoczonymi wyżej judykatami skarżący musi zawrzeć w skardze kasacyjnej dwa odrębne wywody prawne nawet jeżeli podstawy lub argumenty uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania są częściowo zbieżne z podstawami kasacyjnymi i ich uzasadnieniem.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.